

RENOVACIÓ

Setmanari Nacionalista Republicà

Any IV.—TARRAGONA, 6 Agost de 1916.—Núm. 149.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Rambla de Sant Joan, 50, baixos
TELÉFON, 255

Els treballs se publiquen baix la
responsabilitat de llurs autors.
No's retornen els originals.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre 1'50 ptes
Anuncis, a preus convencionals.

La raó de la força contra la força de la raó

QUIN camí més llarc ha de seguir l'Humanitat per assolir el seu perfeccionament! Civilització, progrés, religió, democràcia, monarquia, Republica, tot son paraules buides. ¡La llei del més fort es la que domina!

Els diners, per una banda, i, les armes, pel altre: vetaquí els formidables enemics de la 'raó i de la justícia. Homes i pobles están subjectes a la seva inigna tirania.

Els diners tot ho compren: compren honres, compren consciències, compren jutjes, compren al rei, compren al papa i compren aquell que no té capa. No parlém del *cuervo* electoral, sobre tot quan actúa en la de senadors, per que sols al anomenarlo, ja'ns venen ganes de fer...xistos.

Arreu el poble té frases, curtes però eloqüents, per expressar el poderiu omnipotent que exerceixen els diners. Dels països que coneixém, son les següents: A Catalunya; amb diners, tot se compra i tot se ven. A Espanya: *Poderoso caballero es don Dinero*. A França: *l'argent fait tout*. A l'Argentina: *con plata, todo se alcanza*.

Ja no's pregunta: ¿quí te raó? sino ¿quí te diners? Les condicions morals d'un home son poc menys considerades que en para a l'assumpte, lo que molt interessa es sapiguer la renda que li produeix el capital.

Que vaigi a rodar mon un home carregat de bons sentiments, però sense diners ¿quin ball li tocarà ballar en aquesta tragi-comedia de la vida cristiana, civilitzada, progresista, altruista, i... formatge d'Holanda?

Com una fuetada cruenta vaig sentir una vegada a Tarragona una frase que no olvidaré mai i que amb tota sa groseria, retrata exactament el concepte que moltes persones tenen format dels diners.

Era en un café, que está dividit en dues sales: l'una l'anomenen de ral, l'altre de vint céntims. Una nit varis obrers de la sala de vint varen ser invitats ¿per un senyor a passar a la sala de ral. Al costat d'aquest s'en hi asseia un altre que en pocs anys s'havia fet relativament ric—ell sab com i altres també—i d'una incultura manifesta. Entre tots els reunits en aquella taula, obrers i senyors, se va promoure una amistosa discussió, tant efectuaosa que era casi d'una riallada continua. Els obrers van discutir del parer, en el assumpte que's debatia del senyor, ex-company seu de penes i fatigues, i en el mateix tó de franca simpatia li argumentaven demostrant-li quan equivocada era la seva opinió. El senyor ex-obrer no volia cedir, creia, tal volta, vergonyós o que no feia prou ric el transigir, i, acorralat per no trovar ja paraules com defensar el seu criteri en el paroxisme del esmig de l'indefensa propia, d'una revolada va aixecarse i com a suprema contestació va exclamar:

—¡Aquí, els que no tenen diners que's callin la boca!

Aquí, allí i arreu, es cert, els que, per desgracia, no tenen diners, han de callarse. Ni una discussió amistosa amb senyors rics els hi es permesa.

Si'ls diners exerceixen aquesta influencia iniqua i embrutidora ¿quina no será la que s'empleia per medi de les armes?

Drets de l'home, drets naturals, lleis, constitucions, la Biblia, tot molt bonic sobre el paper però, ¿i en la práctica? Si, amb tota franquesa, o millor,

amb tot desvergonyiment, va dir el Kaiser, emperador d'Alemanya, que'ls tractats entre les nacions eren troços de papers mullats, bé podrém afirmar en consecuencia, que lo que impera es la llei de les armes.

Pot Catalunya esgargamellar-se demanant lo que de dret li perteneix. Com si plogués se l'escollarán a Madrid. Que tingués Catalunya el poder militar dels Estats Units i'l problema estaria resolt en 24 hores. Aquesta es la crúa veritat. Per la força de les armes, desgraciadament, tot s'obté.

No hi ha que darli voltes. Totes les discussions son inútils. M'en vaig acabar de convencer l'altra dia parlant amb un *D. Cludualdo*.

Ja es sabut que l'immensa majoria de catalans al parlar en castellá en l'accent denunciém la nostra Patria. Tot sovint al entaular una conversa s'ens fá les mateixes preguntes:

- ¿Es V. catalán?
- Si, señor.
- ¿Será V. anarquista o separatista?
- No; señor. Soy federal.

Aquesta impertinenta pregunteta, de cada vegada m'anava empipant més, fins que vaig toparme amb *don Cludualdo*, que, a les poques paraules, tornemhi:

- ¿Es V. catalán?
- Si, señor.
- ¿Será V. anarquista o separatista?
- Si, señor. Las dos cosas.

Llestos! Si l'hi agradava bé o sino també. Però, nó, l'home no va indignarse, com me creia. ¿Anarquista? Ell també, quan anava al teatre Colón, va dirme, i veia aquell derrotxe de joies i luxe i'l comparava amb la vida miserables dels *conventillos* se sentia anarquista d'idees, no d'acció. ¿Separista? ¿Qué pueden 4 provincias contra 45? ¿Qué pueden los segadores catalanes contra la escuadra, los cañones, ametralladoras y mausers del ejército español?

—Sin embargo, vaig atrevirme a dirli, *vivimos en un país que se separó de España*.

—Así son ellos, indios disfrazados de personas decentes.

Plegué! Girém el full i encaminem la conversa cap al objecte de la visita, tot pensant que no hi ha drets ni torts que valguin; que l'argument Aquiles es el de 45 contra 4, i el de una escuadra i un exercit contra indefensos ciutadans. ¡La raó de la força!

Mentres estava escrivint ahir aquest article s'em presentá, tot asverat, un amic tarragoní, empleat en una casa de comerç.

—¿Sabs lo que m'ha passat? Acabo de cometre l'acte més indigne que pot realisar un home: firmar un document contra la meva voluntat.

- ¿De qué's tracta?
- Amb motiu dels discursos d'en Cambó al Parlament espanyol aquí s'ha produït una agitació anticatalana. En totes les cases de comerç espanyoles se reculleixen firmes per un cablegrama que's dirigirá al rei protestant de les paraules d'en Cambó i demanant que no's regonegui l'oficialitat del idioma català per ser aquest acte un atentat a l'integritat de la patria. Després de firmar els meus patrons, el gerent ha fet firmar als demás empleiats. Quan m'ha tocat a mi el torn l'hi he preguntat:

- ¿Y si no firmo?
- Pues, se irá usted de patitas a la calle.

Plè de pena i vergonya he firmat. La por a la miseria ha pogut més que'l meu patriotisme. ¡Ah, si jo tingués diners!

A vindicar-se, per si jo llegia el seu nom en els diaris al peu del cablegrama, ha vingut a contarmho. Que'l perdonés Catalunya si havia tingut la feblesa de serli traïdor, de no haver tingut el valor de les conviccions.

Casos personals en que per diners o per la raó de la força se veu un home impelit a cometre actes contra la seva consciencia son infinits.

¿Quan imperarà en tot i per tots la força de la raó?

Bé veiem com matrimonis, amb divorci o sense, se separen; bé veiem com socis, amb contractes o sense, se separen; bé vam veure, com Noruega, pacíficament, va separarse de Suecia; bé, molt requetebé, veuen tots els espanyols la propaganda que fan els delegats portorriquenys per lograr la separació de Puerto Rico dels Estats Units; bé sab tothom que l'Argentina, dividida en provincies cada una d'aquestes té Constitució propia, amb Congrés i Senat propis i que des de la primera a la darrera autoritat, des de'l primer al darrer empleiat, tots, absolutament tots, son el'legits o anomenats per cada respectiva provincia sense intervenció en absolut del poder central; bé sab tothom que aquest mateix régim se segueix als Estats Units; a Suïça; a Alemanya; a Austria Hungria, i tantes altres nacions ¿per qué, doncs, no ha de ser arreu igual?

Però, cá! Madrid, millor dit els partits polítics madrilenys no's voldrán mai despendres de la facultats i tota la serie de *oficiales terceros y cuartos*. ¡La menjadora *suprema lex!* Per aixó *manda quien manda*. Per aixó Espanya té una escuadra i un exercit.

¿Quin camí més llarc ha de seguir l'Humanitat per assolir el seu perfeccionament!

¿Tant curt com seria si arreu del mon dominesin la Bondat i la Raó!

¿Quan será aixó? Esperém, confiém...
P. REDÓN.

Buenos Aires, 17 Juny de 1916.

CANICULAR

Cau un sol esferchit demunt de la terra aixuta, l'aire que s'endintra al pit bull com el amb qui permuta. Aquest sol d'ara tan brau, molesta, roba energies, el cel s'entristeix d'un blau que al hivern dona alegries. Les cent mans de cada planta se retorcen llastimeres en callada imprecació, i la Natura s'espanta quan unes gotes postreres escolen el fontinyó.

¿Com és que no s'ennuola la infinida volta blava quan la terra's desconsola farta fins els ulls de lava? ¿Com és que no hi há pietat per les plantes defallides que encare no han fecundat cent llevors i altres cent vides? Una tarde xafegosa irá una boira cendrosa als peus del sol a fè un tró. Caurá una pluja rabiosa i heuran la fresca agradosa sota la veu d'Aquiló.

J. COSTA I POMÉS.

MARGINAL

Dos anys de guerra

HAN passat ja dos anys que començà aquesta gran hecatombe que s'ha titulat guerra europea, emprò que més la podríem batejar amb el nom de desfeta mundial, puix que és el mon sencer que'n reb les conseqüències, encara que per a alguns, molts pocs en comparança amb els altres, ne surtin beneficiats.

Dos anys que'ls exèrcits de les grans nacions movilitzàren ses forces i's llensàren uns contra els altres; dos anys que a París amaneixia l'aurora roja del 2 d'Agost i la tragedia compareixia amb cruels anels; dos anys que al anunciar-ho no ho voltem creure, millor dit, no hi creïem amb la magnitud de aquesta horrorosa lluita, fins que la realitat, fins que se oïren o reperi cutiren a aquí les explossions dels grossos canons o bé el pànic se apoderà del nostre comerç, fou quan ens donguerem plè compte de lo que era, de lo que representava aquesta guerra. I allavors fou quan hi creguèrem en la verdadera intensitat de aquesta hecatombe, i fins temiem per nosaltres mateixos, ja que no era un reflexe lo de aquí, sinó quasi podríem dir-ho, constituïa una acció directa...

Mes, després, se asserenà el nostre esperit i bé podríem dir que ja'ns acostumàrem a rebre aquelles espantoses noves que les agències ens comunicaven quotidianament, adaptant-nos al nou ambient i aquell pànic acabà per no existir, puix que veïem com se anava exportant cap als països beligerants bon nombre de articles, que'ns even tornats per or lluent, enriquint-se alguns fabricants. Mes no veïem, com encara no s'ha vist ara, que al mateix temps que entraven rius d'or, anaven es-

de verdadera necessitat, i avui ens trovem que tenint molt d'or no'ns serveix per a res, puix que no val per a adquirir ço que'ns manca, perquè'ls països beligerants no'ns ho envien. I heu's aquí com en dos anys de guerra, a aquí, a aquest país hispànic, se governa, se administra, se segueixen els mateixos vells motllos procediments, sense que aquesta guerra que fa dos anys s'es començada, haigi servit de lliçó per a les coses nostres i tot'hom diria, poguent-ho afirmar sens lloc a equivocar-se, que Espanya ha sigut del tot ajena a aquest canvi que ha sofert el mon enter, en tots els conceptes i en tots els ordres.

I així, impàvits, seguim, seguim esperant lo que succeirà en aquest tercer any de guerra que ha començat, sens preocupar-nos de lo que vindrà en el dia de demà, sinó esperant-lo, esperant lo que manin o disposin els altres.

PÒL LUX.

Quadret tarragoní

ESTÈM en ple domini del istiu. La calor com a sobirana mestressa del mon, li escau bé fastidiar ara als bonaventurats mortals de la part d'ací...

Com diu lo dixo, «A Tarragona hi fá bon sol» i, verdaderament, el sol que hi fá ara, es d'aquell que crema les pedres.

¿Com resistir, doncs, aquesta cremor que cau del cel i que martiritza d'un modo tan alarmant? I heu's aquí qu'el bon tarragoní fá corrua cap a les platjes i sobre tot, i com a cosa ben tarragonina s'en vá a la vinya...

Qui en tartana o carret, qui a peu, el cas es que a la ciutat no hi quedem mes que'ls desheredats de ortuna, impeditos de fruir de les delícies d'una sies-

ta sota un garrofer abillats d'uns pantalons de fil, samarreta sense mànigues i espartenyetes...

Preocupació per les coses del mon, neguit per seguir la manca de les coses ben nostres? Cap.

No hi arriba l'actualitat a la vinya, a excepció feta d'alguna que'n podríem dir *torre* on se fan portar el *decano*, *La Cruz* o *La Vanguardia*, en les demés el paper imprès es desexat per agitador. Allí si es anat per menjar quiscun pollastret i pendre la fresca, lo demés, les *cabories*, son bagatje molest...

¿Que'l problema de la llum es un problema del qual no'ns hem podem sostreure, i és un problema de bò de bò...? ¿I que hi fá? ¿Ja s'en cuidaran nostres regidors de resoldre'l! ¿I de resoldre'l a gust de tots!

I fins s'hi fá brometa.

—A mi—deia un ciutadà pacífic—si que'm farán la lleuca si arriben a suprimir el gas, perquè per al meu ofici ting un forn i un motor, ambdós alimentats pel gas, i si per una gracieta de la *Canadiense* l'haig de substituir, ja puc plegar... ¡com me van tan bé els negocis...! —I després, fá unes rialles i no hi pensa més.

Que'l problema arribarà a perjudicar-lo no hi hà cap dubte. I aleshores? ¡Ah! aleshores... El veurèu perdre la brometa i la tranquil·litat i tot serà fer el ploricó i exaltar-se inutilment.

Vindrà després lo de les tarifes del ferro-carril a perjudicar encara més al nostre port. ¿Què hi fá? ara per ara nostre comerciant veraneja a l'Oliva, a la carretera de Valls, de Vilaseca o de Barcelona, i no es cosa de trencar la calma paradisaica del seu repòs amb l'engorrós estudi de una qüestió de vida o mort per a nostre port...

Ja protestarem després, ja el posarem el crit al cel, ja en nombrarem de *comissions* per a que a última hora, quan ja no hi siguem a temps, fassin impossibles... Mentres tant, l'istiu se imposa...

¡Beneit siguis, bon poble de Tarragona, tu que que sabs estar sobre un volcà i amb tot tens la *flema* de saber fer la *siesta* sota un garrofer i menjar-te un cunillet amb romescó! ¡Tu, bon poble, que besa nostres platjes...!

Ja la deixaràs, ja aquesta calma, pero tal volta serà per a fer la ganyota de la tragedia!

I pot ser sí que sols aleshores sabrás complir com a poble i com a nucli de ciutadans.

IGNOT

A l'amic Lluís Henríquez

Per què la idea't persegueix tota hora i no't deixa jamai?
sempre s'apropa quieta al quiet cervell i es mestressa de tu i t'arruga'l front i't fa juntar les celles tant en el prat florit com en el puig més alt de la més alta i feréstega serra...?
Perquè quan dius—Oh, no! no vull pensar— s'apropa seductora amb ulls negres i cabells negres com nit ulls circumdatats amb foscors d'infinit!
i amb el fron pàlid...
... i't diu:—Ets meu...
... i't diu ets meu—...
... i es ver qu'ets seu!
Perquè serà qu'es serena la testa i a l'hora l'ànima lluita .. i cedeix...
i'l bon amic te diu que'l cel es blau
... i al cel sols hi veus núvols de tempesta!

WERTHER.

La Unió Catalanista

TAL com estava convocat el passat diumenge, durant el matí i la tarde, tingué lloc el Consell General extraordinari de Representants de la Unió Catalanista, el qual tenia per objecte la reforma de l'article 9.º dels Estatuts i la discussió i votació de la proposició de dissolució de

la Unió que, per acord de majoria, presentava la Junta Permanent.

El Consell se celebrà en la sala d'actes del Casal Catalanista del Districte II, assistint-hi delegats d'un gros nombre d'organismes adherits i força públic que hi acudí freturós de presenciar les incidències a que donaria lloc la proposició que havia de discutir-se.

Per enfermetat del Doctor Martí i Julià, exercí de President en Manuel Serra i Moret, Vicepresident de la Unió.

Després de lleugeres discussions, fou reformat l'article 9.º en el sentit de que, per a poder acordar que la Unió Catalanista es dissolgui, és necessari que ho votin les quatre cinquenes parts dels concorrents al Consell General.

La proposició de la Junta Permanent promogué un llarg debat en el qual intervingueren més de vint Representants d'ambdues tendències, o sigui partidaris i no partidaris de dissoldre la Unió Catalanista.

Per fi, es votà la proposició esmentada, essent rebutjada per gran majoria de vots.

Seguidament, vist el resultat de la votació, la Junta Permanent en ple presentà la dimissió amb caràcter irrevocable, acceptant-la el Consell General, i pregant, a la Permanent dimissionaria, que continués en el seu lloc fins el proper Consell General extraordinari, en el qual haurà de quedar nomenada la nova Junta Permanent.

De l'Ajuntament

Sessió del 31 de Juliol

PRESIDEIX en Guasch; amb assistència de 15 regidors.

El públic continua prenent la fresca.

Es aprobada l'acta de la sessió última.

El despatx del dia, es aprovat sens cap discussió. Acabada l'acta del dia pren la paraula el senyor Virgili per a manifestar, es refereix a un prec que va fer en Piñol en la última sessió, que la Junta d'Obres del Port no te res pendent que afecti al públic, i diu que'l senyor Piñol també está conforme. (En aquests moments entra al saló en Piñol).

En Piñol pren la paraula per a manifestar, que el secretari de dita entitat el va posar al corrent de lo que va succeir i que éll es va donar per satisfet.

L'Ollé, vol intervenir també en aquest assumpte, i te raó doncs perquè el feien vocal, perquè quan es pogués lluir, tingué que parlar el seu *Jefe gros*, ¡pobre Ollé, tanta feina que li dona aquet càrrec, i no poguer-ho feu veure! Pero que sa de fer, un o altra ho pagarà, pensa ell i per fi, tot passant-se la ma pel fron i parlant tot engargollat i d'una manera insegura (prova del que no diu la veritat) arremet contra en Lliteras, dient que a la pregunta que li va fer respecte al Centre Industrial ell podia contestar amb tota noblesa de que no va dir res contra dita entitat i que en Lliteras no li tenia de dir en sessió i que primer tenia que mirar el llibre d'actes i per ultim, diu que en Lliteras va representar un paper de maniquí.

En Lliteras, contesta a l'Ollé manifestant que'l paper de maniquí el va representar ell en la sessió passada, docs un regidor que li priven de poguer contestar a una acusació, dona proves de que es un no ningú.

Els càrrecs que va fer el senyor Ollé entranyan un insult i una baixesa contra el benemérit Centre Industrial i que tenia el dret, hasta per propi impuls, de defensar-ho.

El secretari llegeix l'acta, i es molt natural que no hi constés lo que motivà la pregunta del nostre regidor doncs cas que hi hagués constatat, ja no calia fer-la, sinó anar dret a una interpelació.

Si l'alcalde no fes costat (alguna vegada) als conservadors (ell sabrà per que) haurien enraonat en Vallvé i Montagut, i haurien demostrat com l'Ollé havia dit les paraules que motivà la pregunta den Lliteras.

Al quitar la paraula dels regidors aludits, motiva que en Lliteras tan sols es conortés a dir a l'Ollé que ell celebrava que fos tan entusiasta (?) defensor del Centre Industrial:

En Vallvé, pregunta quans projectes ha donat el concurs que va fer la comissió especial del allumbrat. Contesta l'Armengol que no se'n ha presentat cap; en Vallvé vol comentar i l'alcalde li priva, per vergonya de Tarragona i honra dels conservadors. Torna en Vallvé a fer preguntes del assumpte del aigua, del gas i dels quartels, contestan l'alcalde, que tot se farà. En Piñol pregunta si es pot sapiguer lo de lo bofetada; l'alcalde diu que ho dirà a la sessió vinenta. En Montagut, fa avinent a la comissió que correspongui, que la petició que fa l'Ajuntament per treure els llums de gas de les Rambles que primer es fassi al port, doncs no es de tanta conveniencia com als paseijos. En Lliteras, demana que ara que les botes de l'aigua no funcionen, que es fassin passar per la baixada als banys del Miracle, doncs es vergonyós consentir que el públic protesti del abandono per part de l'Ajuntament; l'alcalde diu que no ho pot atendre per falta de diners; pero no'ls ha acabat per comprar mangueres, doncs fa quatre dies que l'Ajuntament va gastar 240 pessetes i ara torna a presentar-se un dictamen per a 100 pessetes mes.

Es lo que passa molt sovint en aquella casa, que tot se fa a corre-cuita i després, qui jamega, ja ha rebut i la pubilla paga.

¡Quin dia será aquell, que acabará de badár, el poble de Tarragona!

NOVES

No tenim espai i temps per a seguir avui ocupant-nos dels desgavells de la Diputació provincial ni comentar com se mereixen les darreres disposicions del senyor Governador.

Mentres tant bõ es que se sàpiga que'ls amos de la Corporació provincial s'oposen al bon règim dels municipis, i entre ells Constantí, quan aquestes entitats se preocupen de solucionar problemes tan importants com els d'abastiment d'aigües, construcció d'edificis escolars, xarxa de clavegueres, etc., etc.

Cridem, doncs, l'atenció del senyor Governador sobre aquest particular, sens perjudici de parlar-ne amb més extensió i claretat un altre dia.

El Governador d'aquesta provincia ens feu sapiguer, pel mitjà de atent besa-la-mà, que se havia suprimit de fet la prévia censura per a la premsa.

Que sigui per molt temps i mercés del avís.

El passat diumenge morí en aquesta ciutat el nostre particular amic D. Josep Torres Sas, Síndic del Col·legi de Corredors i persona que s'havia guanyat excelent reputació i força simpaties entre'l Comerç de la plaça.

Fem avinent el nostre pèsam a la seva distingida familia per tan irreparable pèrdua.

El «Centro Industrial» fa públic, segons acord pres per sa Junta Directiva en sessió de 31 de Juliol passat, que durant el terme de vuit dies i hores de 15 a 16 i de 19 a 20, se rebrán en la Secretaria de dita Societat tota mena de denúncies que's facin de paraula o per escrit, per veïns d'aquesta ciutat, sobre la pressió del gas o condicions amb que'l produeix la fàbrica «Gasómetro Tarraconense, S. A.»

Ha tornat a sortir *La Nació*, adicte a la Unió Catalanista, després de haver sospés sa publicació durant unes setmanes.

Celebrem aital reparació, puix que'ls ideals nacionalistes-socialistes havien perdut una de ses mes fortes publicacions defensoras.

VOL VOSTÉ AUMENTAR SA CLIENTELA?

No perdi temps i vaigi o escrigui avui mateix a la casa

Esplugas

CREU CUBERTA, 32, (Hostiafrancs) BARCELONA

fent un bon encàrrec de XAROPS, HORXAIES i SODES de sa fabricació. No té rival en el mercat, per sa elaboració esmeradíssima, feta amb els millors sucres i per sa presentació irreproachable.

JUNTA D'OBRES DEL PORT de Tarragona

Empréstit de 5.000.000 de pessetes

autoritzat per R. D. de 21 d'Octubre de 1910

Emissió de 831 obligacions, Serie E, de 500 pessetes cada una

(Autoritzada per R. O. de 10 de Juny de 1916)

Interés del CINC PER CENT anyal, a pagar per semestres vençuts, essent els impostos a càrrec del tenedor. Amortisació en trenta anys, per semestres, a contar als cinc anys d'ençà de la primera emissió. Garantit amb la subvenció anyal de 300.000 pessetes que l'Estat se compromet a abonar a la Junta i amb els arbitris i demés ingresos que aquesta cobri. L'emissió tindrà lloc a les Oficines de la Junta, carrer d'Orient, 2, el dia 12 del corrent mes, des de les nou del matí a les cinc de la tarda, per subasta. El tipu mínim fixat per a l'adjudicació de les Obligacions, será'l de la par del seu valor nominal. Els sotscriptor haurán d'entregar a la Dipositaría-Pagaduría de la Junta l'import de les Obligacions en el terme de vuit dies a comptar de la celebració de la subasta. Les proposicions se farán per escrit, en plec tencat que contindrà la proposta i el taló-resguard d'haver dipositat a la Sucursal d'aquesta provincia de la Caixa General de Dipòsits o a la Dipositaría-Pagaduría de la Junta el 10 per 100 del valor nominal de les obligacions que'l proponen desitji sotscriure. La Gaceta del dia 15 del Juliol prop-passat publica el corresponen anunci de subasta.

Ha sigut elegit per unanimitat Síndic President del Col·legi de Corredors de Comerç d'aquesta ciutat el nostre bon amic D. Pere Lloret.

El Concell directiu del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Industria de Barcelona, ha quedat constituït de la manera següent, segons atenta comunicació que se'ns ha adreçat:

President: Rafel Pons i Ferreras.
 Vispresident primer: Joan Bas i Soler.
 Id. segón: Amadeu Castelló i Pal.
 Id. tercer: Josep Puig i Esteve.
 Id. quart: Alfred Bertrán Illa.
 Id. quint: Pere Palá i Puig.

Vocal primer: Narcís Rucabardo i Comerma.
 Id. segón: Ricard Ferrer i Smith.
 Id. tercer: Josep M.ª Francés.
 Id. quart: Jaume Biosca i Juvé.
 Id. quint: Josep Giralt i Casadesús.
 Caixer: Josep Sala i Ricol.
 Bibliotecari: Felip d'Hita i Morros.
 Secretari general: Joan Bertrán i Ballet.

Aquesta tarda, a les tres, se celebrarà a la Lliga Regionalista la festa de inauguració oficial de sa Joventut Nacionalista. Agraïm la lletra de convit que se'ns ha enviat per aital acte.

El quadern de la *Lectra Popular*, pertanyent a la present setmana, publica «Fruita mallorquina» del conegut escriptor En Joan Rosselló.

Tarragona : Imp. Llorens i Cabré : Fortuny, 4

ANTIGUA CERRALLERIA - de la -
Vda. de Baldomer Baró

Plaça del Rei, 7 i 10

Se construeixen tota classe de panys de seguretat, báscules, romanes, portes ondulades, i tot el ram de cerralleria artística, etc., baix la direcció den

PAURUIZ

Societat de socors mutuels
TARRAGONA I SA PROVINCIA
 dels cassos de malaltia, vellesa, invalidesa, viudetat i mort
 Inscripta en el Govern Civil i en la Comissió general
 de Segurs, segons mana la Llei.
 Director facultatiu: **DR. RABADÁ**
 Per a més informes dirigir-se al domicili social:
 Rambla St. Joan, 90, pral. De 10 a 12 i de 5 a 7

CLÍNICA I CONSULTORI PER A LES MALALTIES DE LA DONA
 Vies urinaries, Cirurgia operatoria, parts electroterapia i anàlisis micro químic d'urina i productes patològics.
 Sero-Reacció de Wassermann.— Aplicació del 606.
BAIX LA DIRECCIÓ DEL DR. RABADÁ
Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Dr. Fargas i Melge de les Cases de Socors de Barcelona
 Consulta de 10 a 12 i de 5 a 7. — Per a obrers, de 7 i mitja a 8 i mitja nit. — Per a'ls pobres, franca
 dilluns, dimecres i dissapte de 12 i mitja a 1 i mitja.
 Rambla de Sant Joan, 90, entressol. — TARRAGONA

HIMALAYA
 El rei dels
 licors estomacals
 FABRICANTS:
Fills de Joan Virá Granada
 MARCA REGISTRADA
 Gran Diploma d'Honor en
 l'Exposició
 de Buenos Aires.
 Demaneu en els cafés i pasteleries
 Indicat per a casaments,
 batetjos i banquets

Sastreria.
Novitat
 = DE =
Lluís Montserrat
 PORTALET, 1
 PLASSA DE LA FONT, 51
TARRAGONA

Casa Lliteras
 Recomana al públic
 sos acreditats Cafés
 Torrefacció diària
 Gran assortit de articles
 del ram de ultramarins.
 Garantia absoluta amb la
 qualitat dels seus géneros.
 Servei a domicili
 MAJOR, 3
TARRAGONA

STOCK
Michelin i Dunlop
 Accessoris i peces soltes per a
Bicicletes,
Motocicletes
i Automovils
 Oils lubricants, betzines i bujies.
 Vulcanització i venda de Neumàtics
 i càmares per a tota classe de
 Autos
 Despatx i Exposició: **MASDEU i C.^a**
 Unió, 32 :: Teléfon 259
 Garage: Unió, 45
TARRAGONA

COLMADO CENTRAL
 = DE =
FREDERIC MIRET
 Fruites fresques, embutits, fiam-
 bres, conserves, vins, xampany
 :: i tota classe de comestibles ::
 UNIO, 28 — TELEFON 245
TARRAGONA

PAPERERIA I EFECTES D'ESCRITORI
 = DE =
JOAN M. PIÑOL
 Unió, 1 — TARRAGONA — Telefon 181
 Gran assortit en llibres ratllats de totes menes i tamany : Escribants : Plu-
 mes Stilogràfiques : Pesa-carres : Copiadors, etc : Gran novetat en pitja pa-
 pers amb rellotje veritat : Postals de totes menes i albums per a les mateixes.
PREUS SUMAMENT BARATOS

MENJADORS DEL JARDÍ
 — DE —
FRANCISCO LÓPEZ
 AUGUST, 15, I COMTE DE RIUS, 16
TARRAGONA
 Se serveixen cuberts des de 1'50 pessetes en
 endevant i a la carta.
 Hospedatges per temporada a preus con-
 vencionals.
 : Habitacions amb llum elèctrica :

Hotel Internacional
 Recentment inaugurat
 Confort modern
COMTE DE RIUS, 17
I AUGUST, 26
TARRAGONA

Petit Versailles
Bar de Moda
 Refrescos - Cafè - Li.ors - Dolços
 Explendit servei
 : de Restaurant :
 Piano elèctric - Overt dia i nit
Rambla San Joan, núm. 49
Teléfon, 242
Tarragona

FRANCISCO COCA
 Lo millor en comestibles
RAMBLA CASTELAR, 24
 Corbates
 i articles per a home
Gilabert Germans
 PREUS BARATOS
Pere Floret
 Corredor Reial de Comers
 Apodaca, 9

Sabateria
"La Mariposa"
 = DE =
Joan Domenech
 Calçats econòmics,
 a mida i de luxó.
PREUS FIXOS
 Grans existencies
 de totes mides i
 classes.
Carrer Major, 2
Tarragona

Fàbrica de Braguers
 — I DE —
Aparatos Ortopèdics
(TRENCATS)
 El BRAGUER-ARTICULAR-REGU-
 LADOR sistema MONTSERRAT es
 el mes pràctic i modern per a la re-
 tensió i curació de les hernies per
 cròniques i rebelde que siguin.
 Grans existencies de BRAGUERETS
 DE GOMA per a la radical curació
 de les hernies de la infancia i tot lo
 concernent a Cirurgia i Ortopedia.
ESPECIALITAT
EN LA CONSTRUCCIÓ
DE FAIXES VENTRALS
CASA MONTSERRAT
 UNIÓN, 34 — TARRAGONA

MOSTELLE
 = (RAIMOST) =
 Suc de raim sense alcohol
 The Grape Juice Co. L.^d
 Londres i Tarragona
 El Vermouth més
 higiènic
 Un excelent refresc
 El millor aliment en les
 malalties i conva-
 lencia
 Se ven per tot arreu

FERRERERIA MALLOL
 Bateria de cuina :: Eines de totes classes :: Articles per
 a magatzems de vins i olis.
 Objectes per a regalos — — Articles per a Sports
Sant Agustí, 9 i 11. — Tarragona